

AIHE; Kristityn kielioppi, Kiroileva Kristitty

Johdanto:

Aihe herättää minussa ristiriitaisia tunteita. Tulin uskoon nuorena kolmetoistavuotiaana. Tuolloin ajattelin kategorisesti, että tosi uskova ei kiroile.

Ei koskaan, eikä milloinkaan.

Uskoon tulon jälkeeni en paljoakaan muista kiroilleeni, tuskin koskaan, jos paljon ennen sitäkään. Elettiin vuotta 2002 kun olin avioliittoleirillä, siellä suhtautumiseni kiroilemiseen / kirosanojen käyttöön sai uutta näkökulmaa, sillä oli suuri vaikutus sen hetkiseen elämän tilanteeseeni. Siitä enemmän tuonnempana.

Päämäärä, tavoite.

Herättää miettimään ja soveltaa käytäntöön sitä, kuinka voisimme olla tuomassa sanoillamme elämää, rohkaisemassa ja kannustamassa.

Rohkaista kohtaamaan totuus itsestämme ja ilmaisemaan sen aidosti Jumalalle.

Käyn aiheen kimppuun seuraavan kolmijaon kautta:

Jäsennys:

1. Voimasanat ja sanojemme voima
2. Kirous vai siunaus
3. Sydämen kyllyydestä suu puhuu

1.Voimasanat ja sanojemme voima

Kun puhun kiroilemisesta tarkoitan sillä tässä kohtaa ihmisten eri tilanteissa käyttämiä voimasanoja, jotka sisältyy yleensä kolmeen aihepiiriin: ruumiin eritteisiin, sukupuolisuuteen tai uskontoon.

1. Voiko uskova kiroilla?

Usein olen kuullut tämän kysymyksen uskosta osattomien suusta. Voisi tietysti kysyä miksi tarvitsee tai pitäisi kiroilla.

Matt. 5:37 vaan olkoon teidän puheenne: 'On, on', tahi: 'ei, ei.' Mitä siihen lisätään, se on pahasta.

Toiset kiroilee harvakseltaan ja toiset koko ajan. Toiset koettavat vahvistaa sanomaansa kiroillen, ollakseen vakuuttavampia, liekö heikko itsetunto tai halu näyttää toisille kaiken takana. Miksi uskovan tulisi kiroilla, vahvistaakseen sanomaansa?

Luota sanan voimaan, niin toisetkin luottavat siihen, et tarvitse voimasanoja.

Luota sanaan joka sanoo: olkoon teidän puheenne: 'On, on', tahi: 'ei, ei.' Mitä siihen lisätään, se on pahasta.

2- Murehdutanko vai rakennanko puheellani?

Mikään rietas puhe älköön suustanne lähtekö, vaan ainoastaan sellainen, mikä on rakentavaista ja tarpeellista ja on mieluista niille, jotka kuulevat.

Älkääkä saattako murheelliseksi Jumalan Pyhää Henkeä, joka on teille annettu sinetiksi lunastuksen päivään saakka.

Kaikki katkeruus ja kiivastus ja viha ja huuto ja herjaus, kaikki pahuus olkoon kaukana teistä.

Olkaa sen sijaan toisianne kohtaan ystävällisiä, hyväsydämissä, anteeksiantavaisia toinen toisellenne, niinkuin Jumalakin on Kristuksessa teille anteeksi antanut.

Ef. 4:29-32

Nykyisin kiroilemista esiintyy tiedotusvälineitä myöten, enenevässä määrin.

Helposti sokeudumme ympärillämme vallitsevalle ilmapiirille ja se tempaa mukaansa, vaikuttaen myös kielenkäyttöömme. Helposti erottuu porukasta jo sillä, että ei kiroile.

Kenet sitten holtiton puheeni saa murheelliseksi? Kenties toisen ihmisen tai ainakin Jumaluuden kolmannen persoonan, Pyhän Hengen. Hänet joka sinetöi lunastukseni, sen että minut on ostettu pimeyden vallasta ja siirretty Jumalan valtakuntaan. Kun syyllistyn vääriin puheisiin, tunnen kyllä selvästi, että Pyhä Henki tulee murheelliseksi ja se vie pois päin Jumalasta.

Jos noudatamme edellä olevaa raamatun paikkaa kotonamme, se tuo kunnioituksen ja rauhan perheenjäsenten välille.

Kuinka usein olen ollutkaan katkera, vihainen, huutanut, herjannut, en välttämättä juuri kiroillut, mutta kaikkea muuta ja tämä raamatun paikka sanoo, että kaikki sellainen olkoon kaukana minusta.

Mikä lääkkeeksi? Haluan jakaa sen miten itse olen päässyt asiassa eteenpäin. Palaan siihen myöhemmin.

3. Mitä haluan niittää?

Älkää eksykö, Jumala ei salli itseänsä pilkata; sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää.

Joka lihaansa kylvää, se lihasta turmeluksen niittää; mutta joka Henkeen kylvää, se Hengestä iankaikkisen elämän niittää.

Gal. 6:7-8

Uskon kautta me ymmärrämme, että maailma on rakennettu Jumalan sanalla, niin että se, mikä nähdään, ei ole syntynyt näkyväisestä.

Hebr. 11:3

Millä itseäni ravitsen vaikuttaa siihen mitä puhun ja se mitä puhun vaikuttaa ympäristööni, perheeseeni, työ- ja kouluyhteisöön yms.

Sillä mitä puhumme, voimme vaikuttaa siihen mitä niitämme. Oletko miettinyt mitä odotat elämältäsi, millaista vaikutusta haluat sillä olevan.

Jumala on luonut kaiken sanallaan, meillä hänen kuvinaan on myös sana käytettävissä.

Käytetään sanojamme luomaan hyvää ja uutta.
Kun puhun hyvää, kun kannustan, kun rohkaisen, se saa aikaan hyviä asioita.
Voimme oikeasti olla nostamassa sanoillamme lähimmäistämme.
Meidän sanoissamme on voimaa.

2. Kirous vai siunaus

Tarkoitin tässä kiroamisella muutakin kuin sadattelua, enemmänkin pahojen asioiden puhumista ja ajattelemista toisen ja omaan elämään.

1. Saako viinipuusta viikunoita?

Sillä monessa kohden me kaikki hairahdumme. Jos joku ei hairahdu puheessa, niin hän on täydellinen mies ja kykenee hillitsemään myös koko ruumiinsa.
Kielellä me kiitämme Herraa ja Isää, ja sillä me kiroamme ihmisiä, Jumalan kaltaisiksi luotuja;
samasta suusta lähtee kiitos ja kirous. Näin ei saa olla, veljeni.
Uhkuuko lähde samasta silmästä makeaa ja karvasta vettä?
Eihän, veljeni, viikunapuu voi tuottaa öljymarjoja eikä viinipuu viikunoita? Eikä myöskään suolainen lähde voi antaa makeata vettä.

Jaak. 3:2,9-12

Jaakobin sanat ovat varsin kohti käyviä, toisaalta otin tuon toisen jakeen mukaan ettei aivan tule lopullisesti lyöty olo. Joka ei hairahdu puheessa on täydellinen, eli voidaan sanoa, että kaikki me hairahdumme.
Se ei kuitenkaan poissulje sitä, etteikö meidän tulis pyrkiä tarttumaan kielemme synteihin. Onhan se ristiriitaista jos ylistämme Jumalaa ja kohta toisessa käänteessä puhumme toisiamme vastaan ja synkistelemme.
Puheemme on aika selkeä mittari siitä, millainen on sydämemme tila ja asenne toisia ihmisiä kohtaan.
Välillä kipuilen sen kanssa, etten jäisi kiinni toisen virheisiin ja aloita siitä pyörittämään joko mielessäni tai puheessani negatiivista kierrettä.

Eli päätänkö siunata vai kirota silloinkin vaikka siihen näennäisesti olisi aihettakin.

2- Siunaanko vai kiroanko?

12:14 Siunatkaa vainoojianne, siunatkaa, älkääkää kirotko.
Room. 12:14

Jos toinen ihminen on tehnyt suorastaan vääryyttä minua kohtaan tai vainoaa, kyllähän silloin voi antaa takaisin, tai ainakin vähintään puhua pahaa. Niin sanoo vanha aatu, mutta se ei ole Jumalan mielenmukaista.
Paavalin kirjoittamat ohjeet eivät ole meille inhimillisille ihmisille suinkaan helppoja, tarvitsemme paljon Jumalan armoa ja rakkautta toimiaksemme, niin kuin edellä luettu

kehoittaa. Tämä ei kuitenkaan tarkoittane kynnysmatoksi ja hyväksikäytetyksi alistumista, jos se meistä on kiinni.

3. Jumalan tahdossa, silti ihmisten kiroama

Voi minua, äitini, kun minut synnytit riidan ja toran mieheksi koko maalle! En ole lainaksi antanut enkä lainaksi ottanut; kuitenkin kiroavat minua kaikki.

Jer. 15:10

Jeremia valittaa tässä kohtalooaan. Hänen tehtävänsä ei ollut helppo. Vaikka hän puhui Jumalan mielen mukaisesti ihmiset eivät kiitelleet häntä. Häntä kirottiin, hänelle toivottiin paha. hän sai lähinnä murhanhimoista kohtelua osakseen. Hän oli murhayrityksen kohteena. Tässä kohtaa olisi ollut paljon helpompi kääntyä pois kutsumuksesta ja tehtävästä, mitä hän pohtikin.

Sentähden, näin sanoo Herra: "Jos sinä kääntynyt, niin minä sallin sinun kääntyä, ja sinä saat seisoa minun edessäni. Ja jos sinä tuot esiin jaloa, et arvotonta, niin sinä saat olla minun suunani. He kääntyvät sinun tykösi, mutta sinä et käännä heidän tykönsä.

Jer. 15:19

Ei myöskään ole aina helppoa sanoa asioita niin kuin ne ovat. Sanamme saattavat kuulostaa viestin vastaanottajista heille kuin kiroukselta. Ymmärrän että kun Jumala kehottaa Jeremiaa tuomaan esiin jaloa, se tarkoittaa "vesittämätöntä" Jumalan sanaa. Se pitää sisällään niin lain, kuin evankeliuminkin. Joillakin on se käsitys että vanhassa testamentissa ilmenevät Jumalan ominaisuudet kuuluvat vain vanhan liiton aikaan. Jumala, hänen sanansa ja luonteensa on kuitenkin muuttumaton.

Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan; en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään.

Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut.

Matt. 5:17-18

3 . Sydämen kyllyydestä suu puhuu

1. Varjele sydämesi

4:20 Poikani, kuuntele minun puhettani, kallista korvasi minun sanoilleni. Älkööt ne väistykö silmistäsi, kätke ne sydämesi sisimpään; sillä ne ovat elämä sille, joka ne löytää, ja lääke koko hänen ruumiillensa. Yli kaiken varottavan varjele sydämesi, sillä sieltä elämä lähtee. Poista itsestäsi suun kavaluus, ja karkoita luotasi huulten vääräys.

San. 4:20-24

Aiemmin oli jo puhetta siitä kuinka henkinen ja hengellinen ravintomme vaikuttaa puheisiimme. Ennen kaikkea ravinto vaikuttaa meidän sydämeemme, elämän keskukseen,

siihen millaista elämää se saa meissä aikaan. Sananlaskun paikka selventää hienosti sitä kuinka sydämen sisintä tulee ruokkia Jumalan sanalla. Varjella sydäntään vääriä vaikutteita, miettiä millä itseään ravitsee.

2- Vapauttava totuus

Katso, minä olen synnissä syntynyt, ja äitini on minut synnissä siittänyt.

Katso, totuutta sinä tahdot salatuimpaan saakka, ja sisimmässäni sinä ilmoitat minulle viisauden.

Puhdista minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin.

Psl. 51:7-9

Alussa kerroin kuinka suhtautumiseni kiroiluun sai uutta näkökulmaa vuoden 2002 avioliittoleirillä.

Kerron tämän lyhentäen ja yksinkertaistaen. Jos haluat kuulla asiasta syvällisemmin, niin voin jakaa sen kanssasi ns. paremmalla ajalla.

Ensimmäisestä leiristämme oli kulunut aikaa 10v. Minun ongelmani oli tuohon aikaan eityisesti vihaiset raivonpurkaukset suhteessa omiin lapsiini. Olin jakanut asiaani usein aiemminkin noissa ryhmissä, tunnistanut ja tunnustanut synnillisen käytökseni. Myöskin lapsuuden / menneisyyden painolasti, joka toi noita lähes hallitsemattomia vihantunteita, oli alkanut pikkuhiljaa avautumaan. Tiedostin että sisälläni oli paljon vihaa, johon en päässyt käsiksi ja jota oli vaikea ilmaista. Olin myös tietoisesti antanut isälleni anteeksi. Tuolla leirillä kuulin pastorilta, joka oli vetänyt ns. viharyhmiä, että joskus viha sisällämme on sen kaltaista, ettei sitä pysty kaunopuheisesti ilmaisemaan. Tuolloin annoin itselleni luvan sanoa vihani ulos ihan sellaisena kuin sen tunsin, yhtään kaunistelematta.

Tunteista ja niiden käsittelystä jotain ihan lyhyesti. Tunteilla ei ole moraalista arvoa.

Tunteista ei voi sanoa että on olemassa syntisiä tai synnittämiä tunteita.

Se mitä tunteittemme vaikutuksesta teemme, on moraalisesti oikein tai väärin.

Tunteet on aina viesti sisimmästämme ja sitä viestiä kannattaa kuunnella, tulkita ja pohtia. Ei todellakaan aina tehdä niiden mukaan.

Tuolla leirillä ryhmäni rukoili puolestani, jolloin minulle tuli elävästi mieleen tilanne lapsuudestani, joka haavoitti minun sieluani syvästi. Tuossa hetkessä koin, kuinka sisälläni nousi viha isääni kohtaan, joka tuossa lapsuuteni tilanteessa halveksui minua. Karjaisin ihan oikeasti ääneen, mielessäni olevaan tilanteeseen liittyen: "Turpa kiinni!" Samalla koin lempeän voiman, joka satoi jalkani ja käteni kiinni lepotuoliin, jossa rukoustilanteessa istuin. Koin tilanteen niin turvalliseksi, että tiesin nyt voivani raivostua ihan rauhassa, koska olin tuossa "Jumalallisessa" sidontaotteessa.

Tuossa rukoushetkessä erittäin karkeasti ja rumasti kiroten raivosin isälleni. Samalla hetkellä kun raivosin, koin valtavan Jumalan rakkauden ympäröivän minut. Raivon puuskani kesti ehkä minuutin. Heti sen jälkeen näin sieluni silmin, kuinka musta möykky juurineen, vatsan kohdalta, otettiin minusta pois. Vihamöykyn ottamisen jälkeen sen kohdalle tuli taivaallinen öljy, ikään kuin hoitamaan tuota möykyn ja siinä olleiden juurien jättämää tyhjää tilaa minussa. Tämä koko rukoustilanne kaikkine vaiheineen kesti noin pari-kolme minuuttia. Koin kuinka valtava määrä energiaa vapautui minun käyttöni, osa energiastani oli aiemmin mennyt vihan sisällä pitämiseen.

Muutos elämäni ennen ja jälkeen tuon hetken, on ollut varsin vaikuttava.

Tälle on vielä jatkoa, mutta nyt en voi sitä ajan voittamiseksi tässä kertoa.

Pelkäsin tuoda vihaani ulos. Pelkäsin kertoa sitä sellaisena kuin se sisälläni oli. Aika hullua, koska Jumala kyllä tiesi, millaista vihaa sisälläni kannoin. Totuuden kohtaaminen itsessäni pelotti. Tiedostamattani ajattelin ettei Jumala kestä vihaani ja jos hän tietäisi hän hylkäisi minut. Minut joka olin tullut hyljättyksi monta kertaa, joka pelkäsin hyljättyksi tulemista.

Daavid kertoi vanhempiensa syntisyydestä, myös omasta synnistään ja siitä kuinka Jumala haluaa totuutta salatuimpaan saakka. Sitä hän totisesti haluaa meiltä. Hän kyllä tietää meistä kaiken, mutta hän haluaa että mekin tietäisimme itsestämme vähän enemmän ja myös tunnustaisimme sen millaisia me olemme.

Missä synti on suureksi tullut, siellä armo on ylenpalttinen.
Anna hänen kohdata sinut sellaisena kuin olet, sinun ei tarvitse parannella itseäsi, vaan anna hänen parantaa joka sen todella voi tehdä.
Vain hän voi muuttaa sydämemme ja kun sydän muuttuu, niin puheemmekin muuttuu.

Päämäärä, tavoite.

Herättää miettimään ja soveltaa käytäntöön sitä, kuinka voisimme olla tuomassa sanoillamme elämää, rohkaisemassa ja kannustamassa.
Rohkaista kohtaamaan totuus itsestämme ja ilmaisemaan sen aidosti Jumalalle.